

Levha 14920

Emin Reşah

2020-05-21 04:23:30+0300

yakarışlarımı duy isterdim. duydun mu? hiç sanmıyorum. benimkileri değil, çocuklarinkini duysan da olurdu. onları duydun mu? bunu da sanmıyorum. insanlardan iyi insanlar üretemiyorsan, onları ehlileştirilemiyorsan neden varsın sevgili tanrım?

---

beni bildiğinden mi yoksa yakarışlarımı kabul etmiyorsun? benim iki sözü birbirini tutmaz, sabah ak, akşam kara, öğleden sonra kırmızı, ne istediğinden habersiz biri olduğumu mu ima ediyorsun? sabit olmayı da senden öğrenecek değil miyim? beni neden yalnız bırakıyorsun?

---

sevdiğimi bilirsin. beni kendime bırakmaman da belki bundan. belki de öğrenecek değilim. öğrenemeyeceğim şeyleri, seni mesela, senin bana neden yardım etmediğini belki de seni aramaya devam etmem için benden uzak tutuyorsun?

---

neden beni bu kadar zorluyorsun? belki de bunları yazmam için? belki de senden başkasını arayıp, sonunda senden başkası olmadığını anlamak için. belki bana yanlış tanrılar sunuyorsun ki, beni kimse ayartmasın. senin varlığın ve yokluğun ayrı ayrı endişe kaynağıyken ben senden başkasına nasıl ulaşabilirim?

---

seni yarım yarım tanımak ancak mümkün. seni bilmek ancak yarım. seninle konuşmak ancak kendi kendime. beni bildiğin ne varsa, kendimde olan ve beni sarmayan, onların hepsini bir kenara bırakıp, seni bildiğimi sandığım her şeyi de orada bırakıp, kendimi sakince huzuruna almak istiyorum.